

Život na okně

Pozdrav

Milé sestry a milí bratři, vítám Vás na dnešních bohoslužbách slovy apoštolskými:
Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen

Introit (Žalm 127, 1-5)

*1 Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé. Nestřeží-li město Hospodin, nadarmo bdí strážný.
2 Nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení, zatímco Bůh dopřává svému milému spánek.*

Píseň: EZ 641 - Nevím, Pane, co ti dát, nevím, jak ctít tebe

Modlitba

Z knihy modliteb

I. Čtení (Sk 20, 1-12)

*1 Když ten zmatek ustal, svolal si Pavel učedníky a povzbudil je. Pak se s nimi rozloučil a vydal se na cestu do Makedonie.
2 Prošel tamější krajiny, vytrvale povzbuzoval bratry slovem Božím a přišel do Řecka,
3 kde strávil tři měsíce. Když se chystal vyplout do Sýrie, zosnovali proti němu Židé úklady, a proto se rozhodl vrátit se přes Makedonii.
4 Doprovázel ho Sopatros, Pyrrhův syn z Beroje, Aristarchos a Sekundus z Tesaloniky, Gaius a Timoteus z Derbe a Tychikos a Trofimos z Asie.
5 Ti šli napřed a čekali na nás v Troadě.
6 My jsme po velikonocích vypluli z Filip a přijeli jsme k nim do Troady až za pět dní. Tam jsme zůstali týden.
7 První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění. Protože chtěl na druhý den odcestovat, protáhl řeč až do půlnoci.
8 Byli jsme shromážděni v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp.
9 Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, přemáhal ho spánek. Usnul a spadl z třetího poschodí, a když ho zvedli, byl mrtvý.
10 Pavel sešel dolů, sklonil se nad ním, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“
11 Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel.
12 Chlapce přivedli živého a to je velice povzbudilo.*

“Blahoslavení jsou všichni, kteří slyší Boží slovo a ve svém srdci ho zachovávají. Amen

Slůvko dětem (lekce 30 - Průsvih v Lystře)

Víte, co je to pověra? Zkuste říct nějaký příklad pověry (černá kočka, třináctka, stoupanutí na kanál). Pověry jsou silné, v letadlech např. chybí sedadla s číslem 13 a v hotelech často nemají 13. patro.

Pověra — v tom slyšíme slovo víra. Víra — věřit — pověra. Pověřám lidé také věří a spoléhají se na ně, v něčem je to blízké tomu, jak věří křesťané. Ale všimněte si — černá kočka, třináctka, kanál — ty pověry mají něco společného. Vzbuzují strach, děsí člověka. A ten, kdo se bojí, ten může udělat něco nebezpečného. Víra je jiná. Člověka od strachu osvobozuje.

Píseň: Moje male světélko

Píseň: EZ 315 - Nás zavolal jsi, Pane, my proto přišli sem

Kázání (Sk 20, 9–12)

9 Nějaký mladík jménem Eutychos seděl na okně, a protože Pavel mluvil dlouho, přemáhal ho spánek. Usnul a spadl z třetího poschodí, a když ho zvedli, byl mrtvý.

10 Pavel sešel dolů, sklonil se nad ním, objal ho a řekl: „Upokojte se, je v něm život.“

11 Pak se vrátil nahoru, lámal a jedl chléb, dlouho do rána s nimi rozmlouval a potom odešel.

12 Chlapce přivedli živého, a to je velice povzbudilo.

Milé sestry a bratři, přátelé a hosté,

Dnes začnu netradičně s humorem: „Po jednom z těch dlouhých kázání, která se zdála trvat věčně, šli otec a syn ke dveřím. Chlapec se náhle zarazil. V hale uviděl pamětní desku a zeptal se otce: „Tati, k čemu to je?“ Otec odpověděl: „To je na památku těch, kteří zemřeli při bohoslužbě.“ Malý chlapec se zeptal: „Která bohoslužba – ranní, nebo večerní?“ Děti mohou mít skvělý smysl pro humor.“

A teď zpátky, v naší moderní paměti se obraz „okna“ stal symbolem něčeho zlověstného, tragického a politicky mrazivého. Okno už pro nás není jen prostorem mezi „**uvnitř a venku**“; stalo se metaforou moci, která nezná slitování. Vzpomeňme třeba na Jana Masaryka, jehož tragický konec pod okny Černínského paláce zůstává dodnes nezhojenou jizvou v našem národním svědomí – mrazivým symbolem zlomené naděje a konce svobody. Nebo se podívejme na dnešní Rusko, kde se termín „**vypadnutí z okna**“ stal až příliš běžným, cynickým eufemismem pro likvidaci kritiků režimu. V těchto případech je okno nástrojem zvěle, místem, odkud se život bere a kde veškerý dialog a naděje končí v prachu ulice.

Dnes však před námi stojí jiný příběh, příběh, který se odehrál v Troadě, v horní místnosti domu, kde bylo doslova narváno. Vzduch byl hustý, naplněný nejen teplem mnoha lamp, které měly zahnat temnotu noci, ale i hmatatelným napětím. Apoštol Pavel přednášel své **poselství**. Mluvil dlouho, neboť cítil, že toto je pravděpodobně poslední příležitost, kdy může tyto lidi oslovit, než se vydá na nebezpečnou pouť směrem k Jeruzalému. Hovořil o Kristu, o jeho učení, o naději. Církev se zde formovala jako živoucí **společenství na cestách** – stávala se místem, kde se společně **kráčí** s lidmi jejich vlastní stezkou, kde se **naslouchá** jejich úzkostem a kde člověk znovu **objevuje**, že Kristus je tím, kdo putuje s námi.

A uprostřed tohoto společenství, na okenním parapetu, seděl mladík jménem Eutychos. Jeho jméno v překladu znamená „**šťastný**“ či „**šťastlivec**“, avšak v tuto chvíli byl jeho úděl docela prostý – byl přemožen **únavou**. Eutychos usnul a zřítíl se. Padal z výšky třetího podlaží přímo na ulici. Když ho zvedli, byl mrtvý.

Jaký je to kontrast k dramatům dneška! Zatímco okno v rukou mocných je místem definitivního konce, v Troadě se okno stává místem **lidské křehkosti**, které volá k solidaritě. Eutychos není obětí cizí krutosti, je to jeden z nás, kdo v únavě ztratil balanc. Kolikrát jsme v životě seděli na onom symbolickém „**okně**“ – na křehké hraně mezi vnitřním jassem komunity a vnější temnotou každodennosti? Eutychos ztělesňuje každého, kdo občas ztratí rovnováhu, kdo v momentu ochabnutí či vnitřní lhostejnosti vypadne z **blízkosti společenství**. Písmo tuto lidskou slabost nijak neobchází – naše tělesnost má své pevně dané limity. Není to primárně vina Pavlovi „**užvanělosti**“, i když můžeme s úsměvem podotknout, že kdybychom tu dnes setrvali do večera, pravděpodobně byste byli také „**sesutí pod lavicemi**“. Příběh nám však ukazuje, že i ve víře může člověk někdy usnout a ztratit půdu pod nohama. Pán Bůh však dokáže naše pády, ty duchovní i ty lidské, proměnit v nový začátek a navrátit nás do společenství.

Všimněme si, jak reaguje Pavel. Apoštol nezůstává na vyvýšeném místě. Pavel, přerušuje kázání a sestupuje dolů. Sestupuje do temnoty, do místa tragédie, k tomu, kdo „**vypadl**“. Sklání se nad ním, objímá ho. Je to gesto nesoucí **pečef samotného Ježíše**. Je to okamžik, v němž se střetává smrt se životem. Pavel nepronáší výčitky typu: „**To máš za to, že jsi nedával pozor.**“ Pavel říká: „**Upokojte se, je v něm život.**“

Slovo, které bylo kázáno v horní síni, není pouze abstraktní teorií. Je to síla, která má moc sestoupit do hlubin, do temnot, a přinést naději těm, kteří se zdáli být ztraceni. To, co se odehrálo u Eutycha, je předobrazem toho, co každý z nás prožívá ve svém duchovním životě. Jsou to neustálé **pády a vstávání**. Je to ujištění, že v Kristu neexistuje žádná tma tak neprostupná, aby ji nemohlo prosvítit světlo vzkříšení.

Po tomto aktu se Pavel vrací nahoru, láme chléb a jí. Nejde jen o fyzický akt nasycení po únavné noci. Je to radostná zvěst o Kristu, který sestoupil do hlubin našeho selhání a našich úpadků, aby nás pozval ke svému stolu. I my se máme učit sestupovat k těm, kteří klopýtli, a učit se objímat ty, které svět odsoudil jako „**beznadějné**“.

A ten zázrak, který se stal, může **víru otevřít**, ale neudrží ji sám o sobě. To, co nás skutečně nese, je vztah. To jsou ti „**malé velikonoční příběhy**“, které ukazují, že i běžné bohoslužby mohou být prostorem, kde mocně jedná Bůh. Položme si tedy otázku: Kde se nacházím já? Jsem ten, kdo bezpečně sedí v horní místnosti a

naslouchá? Nebo jsem ten, kdo sedí na okně, napůl uvnitř a napůl venku, zmítaný pochybnostmi a únavou? Příběh Eutychův nám dává jasnou odpověď: Žádný pád není definitivní. I když jsme vypadli z okna našeho duchovního života, Kristus skrze své společenství sestupuje za námi. Není příliš vysoko na to, aby se k nám nesklonil.

B+S, nežijme na okně, nežijme jenom napůl. Posadme se ke stolu. Nechme se sytit tím, kdo je Světlem světa. Budme těmi, kteří mají odvalu sestoupit z výšin své vlastní pravdy, sklonit se k bližnímu a obejmout ho s vědomím, že v něm, stejně jako v nás, je život, který smrtí nekončí. Není to ztráta času. Je to střed naší víry, pramen křesťanského života. Ty největší zázraky se dějí mezi nebem a zemí, mezi únavou a nadějí, v pohybu, který nás vrací do náruče Toho, jenž je Životem samým.

B+S, P.S. Když se podíváme na Eutychův příběh jako na celek, vidíme, že Bůh se k nám sklání v naší křehkosti. To je stěžejní myšlenka, kterou si dnes máme odnést: Církev není společenstvím bezchybných, ale místem, kde je nám darováno znovu vstát. Nehledejme pouze fascinující divy, které ohromí svět. Hledejme ty **tiché zázraky milosti** – schopnost znovu začít, sílu podržet druhého, odvalu přiznat vlastní vyčerpání. Právě v nich se totiž zrcadlí to hlavní **tajemství naší víry**: že Bůh má nad naším životem poslední slovo.

Přeji nám všem, abychom vždy cítili, že když spadneme, existuje někdo, kdo sestoupí za námi. To je Kristus, naše naděje, která nás nese dál. Amen.

Modlitba

Píseň: EZ 674 - Kdosi mě probouzí, podává dlaň

Ohlášky

Přímluvná modlitba

Pane, ty jsi vzkříšený Pán, který kráčí po boku učedníků, který otevírá oči i srdce společenství.

- Prosíme tě, přines svůj hluboký pokoj do všech míst, kde dnes lidé žijí ve strachu, v neklidu a pod tíhou únavy. Buď blízko těm, kteří tě v temnotách hledají, ale necítí tvou přítomnost. Uzdravuj naše vnitřní zranění, která nás brzdí v radosti, a obnov v nás důvěru v tvou nekonečnou lásku a milosrdenství, které nás nenechávají v našich pádech.
- Prosíme, veď ty, kteří nesou odpovědnost za tento svět a mají v rukou moc rozhodovat o životech druhých. Dej jim odvalu hledat skutečnou spravedlnost a pokoj, aby jejich činy sloužily dobru všech, nikoliv jen zájmům jednotlivců. Provázej studenty, žáky i všechny, kteří procházejí zkouškami – dej jim klidnou mysl, jasnou úsudek a vědomí, že jejich hodnota není určena jen výsledky, ale tvým přijetím.
- Pane, braň nás před nečinností a lhostejností, které umrtvují naše srdce. Povzbuzuj nás, abychom aktivně investovali svůj čas a energii do budování vztahů. Dej nám moudrost, abychom dokázali rozeznat to podstatné od zbytečného a abychom se nenechali pohltit shonem všedních dní. Pomáhej nám, abychom byli tvýma rukama a nohama, vnášeli do tvého stvoření lásku, naději a péči o druhé i o svět, který nám svěruješ. Vyslyš nás, prosíme, skrze Krista, našeho Pána, ukazuj nám naši vlastní odpovědnost ve zvěstování evangelia a přijmi i tuto naši společnou modlitbu.

Otče náš, který jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen

Píseň: EZ 714 – Někdo mě vede za ruku, když bojím se jít tmou

Posláni (2Tim 3, 16-17)

16 Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti,
17 aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.

Požehnání (Nm 6, 24-26)

24 Hospodin tě požehná a ochrání tě,
25 Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv,
26 Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: EZ 667 - Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá